

RONNY & RIVNINGSHUSET

INGER BRATTSTRÖM

Inger Brattström

Ronny i rivningshuset

SAGA Egmont

Ronny i rivningshuset

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1965, 2020 Inger Brattström och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles

ISBN: 9788726427943

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med förlaget samt med författaren. SAGA Egmont Ronny i rivningshuset

www.sagaegmont.com

Kräkslott eller törnrosaslott?

Huset fanns där från början.

Litet trött och missmodigt och uppgivet låg det mitt i en djungel av risiga träd och igenvuxna trädgårdsgångar och vittrande stenpartier. Det var en ganska skamfilad relik från en annan tidsålder och dess dagar var räknade. Nu väntade det bara på grävskoporna.

Men innan dess skulle ett och annat hända, som fick det gamla huset att leva upp för några korta, intensiva veckor.

Det var november. Den låga eftermiddagssolen tände fönsterrutorna en efter en och fick dem att flamma i gult och rött och guld. Det såg levande och festligt ut.

Malena stannade en stund på vägen utanför det nerfallna staketet och kikade mellan träden. På långt håll var det ett vackert hus och Malena hade en alldeles egen anledning att tycka om det.

Det var tråkigt att huset snart skulle rivas, det var synd att den stora parken skulle förvandlas till ett vanligt bostadsområde med alldeles likadana hus i långa rader efter varandra.

”Det är den nya tiden och utvecklingen,” sa pappa.
”Man kan inte hindra utvecklingen.”

Men varför inte egentligen, tänkte Malena. Varför kan inte gamla hus få finnas kvar och nya människor bo i dem?

Ronny såg Malena på långt håll. Hon hade sin svarta pudel i koppel, mycket ordentligt och på vänster sida. Hon hade ett långt reflexband fastsytt vid fällan på sin

mörkblå duffel. Ronny tänkte, att en flicka med ett sådant hår behövde egentligen inte ha något reflexband. Håret var alldeles blankt och självlysande och hängde långt ner mot axlarna.

Ronnys gamla cykel skramlade. Det var stänkskärmen som behövde skruvas fast. Han släppte styret med båda händerna, han satt rak och ledig på sadeln och trampade fortare så han nästan flög förbi henne.

"Hej," ropade han och tänkte att vad ska hon åt det här hållet. Hon bor väl inte åt det här hållet?

Det gjorde han ju inte själv heller, han bara tyckte om att göra en extra sväng på vägen hem från skolan. Då kunde han låtsas att han var en annan än han var och att han bodde på ett annat ställe. Ibland ville han gärna vara en annan...

Han spottade långt och pricksäkert, sen fick han händerna på styret och gjorde en tvärnit några meter framför Malena.

Malena tittade till på Ronny, sen såg hon i marken. Hon blev nog litet förskräckt och hon var på en gång röd i ansiktet. Hon drog i kopplet och pudeln gjorde en piruett i häpenheten.

Hon tänkte, att det är ju Ronny Karlsson, hennes klasskamrat. Kanske var hon litet rädd för Ronny — inte för något särskilt, bara en obestämd känsla av osäkerhet.

Det var inget särskilt med Ronny — men han var ny och litet äldre och större än de andra. Han talade sällan med någon, på rasterna stod han mest lutad mot väggen med händerna i fickorna och tuggade tuggummi. Han var mycket mörk, hans hår var stort och lockigt och föll ner i pannan. Han hade tydligen ingen hemma som tjtade om att han skulle klippa sig — eller också brydde han sig inte om det. Ingen pojke hade så långt hår som Ronny. Och

hans jeans var så urblekta att de var nästan vita. De brukade stå i en klunga kring honom och fråga:

"Vad har du gjort med dom, Ronny? Hur har du fått dom så vita?"

"Fått?" sa Ronny och såg likgiltigt ner på sina byxor. De var urtvättade och trånga och ett par nummer för små. I somras hade han varit ute på landet, han hade fått köra traktor ibland ute på fälten och han hade haft de här jeansen varenda dag. Och nu var det alldeles rätt, alla var avundsjuka på honom för hans gamla jeans.

"Som jag jobbar med mina," sa Göran och hans var mörkt blå och stela som papp. "Tvättar dom och lägger dom på tork ute i solen..."

Och Ronny sparkade till en sten så den flög långt ut över skolgården, sen gick han sakta därifrån med händerna djupt i fickorna. Han kastade med huvudet för att få håret från ögonen. De såg långt efter honom, de var avundsjuka på honom för det där håret och för hans gamla jeans.

Och Malena blev litet förskräckt och drog hunden till sig när han bromsade in framför henne.

"Hej," sa Ronny igen och han visste inte varför han stannat. "Vart ska du?" Egentligen brydde han sig inte alls om det.

"Den förnäma flickan," tänkte Ronny — och det var inte något öknamn. Klasskamraterna sa "malliga Malena", det lät som en ramsa, men det var inte mallig hon var utan förnäm. Det var ett svårt ord och det gick inte att säga högt, bara tänka för sig själv. Ändå var det just förnäm hon var, där hon satt så rak i sin bänk längst fram och aldrig vände sig om eller viskade med någon. Hon skrev och räknade med viktig min och räckte upp handen hela tiden och gjorde fina runda siffror på tavlan och aldrig ett fel.

Ronny såg för sig hur Malena satt i sitt rum någonstans vid ett skrivbord så rak som i skolan med lampans ljus över håret och i en krans kring boken och handen med pennan och hur hon rörde läpparna kring engelska glosorna eller freden i Brömsebro. — Egentligen var hon tyst, nästan försagd och mest för sig själv. Kanske var det just den där tillbakadragenheten som gjorde att Ronny tyckte hon var förnäm.

Malena drog häftigt hunden till sig, den reste sig på bakbenen och svängde nästan ett varv. Det var en svart mellanpudel, och Ronny såg att den hade reflex på sitt halsband.

"Hej," sa Malena. "Bara ute och går med Ricco..."

Och hon kastade ett öga upp mot huset och de brinnande fönstren, som sökte hon stöd.

Ronny hade ena foten i marken. Han tuggade på sitt vanliga tuggummi, han såg också upp mot den tomma villan. "Det där är ju ett riktigt kråkslott," sa han och nickade. "Ett törnrosaslott, tycker jag," sa Malena stillsamt. "Det har varit riktigt fint en gång."

"Men nu kan ingen människa bo där — nu är det bara för spöken."

Malena tänkte en stund på spökena. Hon undrade om det kanske i så fall var spöken, som hon kände. Men hon sa det inte högt, Ronny hade ingenting med hennes spöken att göra.

"Man borde gå dit en dag," sa Ronny. "Bryta sej in och undersöka det från källaren till vinden..."

Malena tittade på huset en gång till. Nu tyckte hon att ett av fönstren blinkade till henne, blinkade i hemligt samförstånd. För det var ju just vad hon tänkte göra; ta sig in och söka igenom det... En dag, när hon hade gott om tid och inte stötte ihop med Ronny och också kände

sig litet modigare. Nu gick hon bara i närheten av det för att närmare bekanta sig med det.

"Det är säkert förbjudet," sa hon bara.

"Ja, man får nog vara väldigt försiktig," sa Ronny och slog håret ur pannan. "Kanske är det bäst på kvällen när det är mörkt... Det är nog kul och spännande — så många rum och trappor det måste vara där inne."

En stund stod de tysta och begrundade Husets möjligheter.

Och Huset var tyst och slutet och oberört och behöll sina hemligheter för sig själv.

"Hej då," sa Ronny — och lika plötsligt som han bara funnits där framför Malena var han borta igen.

Stänkskärmen skramlade och han körde händerna i fickorna och balanserade på cykeln som en cirkusartist.

Huset och Malena och Ronny, de tre hade ingenting med varandra att göra, det var nätt och jämnt att de visste om varandra. Men de skulle mycket snart genom de där osynliga trådarna i verklighetens väv plötsligt och överraskande knytas ihop och för en tid löpa i samma spår.

De visste det inte den dagen, som förresten var en fredag, då de en stund stod tillsammans och tittade upp mot Huset, som med sina vita gavlar och flammande fönster tycktes sväva en bit ovanför marken som ett skimrande sagoslott.

Så hemlighetsfullt och lockande — och farligt.

Ronnys och Malenas krokiga vägar till rivningshuset

Det är inte gott att säga precis hur eller när det började. Att få fatt i själva den ursprungliga orsaken är som att nysta upp en tråd i evighet. Just när man tror att det är färdigt kommer en bit till, en viktig bit.

Malenas väg till Huset var ganska självklar och naturlig, och den låg väldigt långt tillbaka i tiden. Hon hade ett årtal, 1898, det är ett gammalt årtal. Och fastän hon från början inte intresserat sig särskilt mycket för Huset eller brytt sig om att gå och titta på det, hade hon ändå alltid vetat om det. Det fanns på en tavla i matsalen, det skymtade lysande vitt bakom lummiga, illgröna träd. "Villa Högvalla" stod det i ena hörnet. Och årtalet, 1898.

Malenas mormors föräldrar hade en gång byggt huset och bott i det länge. Gammel-mormor blev över nittio år och hela tiden bodde hon i Huset. Mamma hade fotografier av det, gulaktiga bilder på hård kartong. En gammal vithårig dam bland tunga möbler med knoppar och lejonfötter och draperier med tofsar och fransar, fotogenlampor i mässingshållare och yviga palmer i stora träkrukor. Det var som Tusen och en natt eller ett museum och det verkade inte riktigt sant.

Malena blev inte på allvar intresserad förrän mormor började tala om silvret och smyckena och några gamla böcker.

"Det är underligt," sa mormor till mamma. "Jag saknar en del av juvelerna... Jag undrar ibland, om inte..."

Malena satt i sitt rum vid skrivbordet — just så som Ronny såg det med lampans ljusrundel över håret och boken och handen — och mormor och mamma satt i vardagsrummet och pratade. Hon var van vid det, hon lyssnade inte, hörde bara ett ord då och då. Men nu höjde hon huvudet.

”Hon var så gammal och åderförkalkad på slutet, hon glömde allting och inbillade sej så mycket. Hon trodde till exempel att hon ständigt blev bestulen på sina ägodelar. Ingen gick fri från misstankar, hon litade inte på någon, varken på hushållerskan eller trädgårdsmästaren eller sköterskan... Till sist började hon gömma undan saker var hon kom åt, stoppade bakom böckerna och i kakelugnsnischerna och längst in i garderoberna. Sen glömde hon det strax och letade överallt. Och det var minsann inte alltid det mest värdefulla. Ja, det där känner du till — och vi hittade ju också en hel del sen.”

Malena stod stilla tätt intill dörren, alldeles strax skulle hon gå ut till dem i vardagsrummet.

”Nu när det snart ska rivas och försvinna helt och hållet borde man kanske...”

”Du menar att vi skulle göra en husundersökning?” frågade mamma och skrattade litet. ”Eller en skattsökarexpedition...?”

Mormor skrattade också. Det var något åt det hållet. Och mamma blev genast allvarlig.

”För det första tror jag du har alldeles fel, mamma lilla... Vi undersökte ju hela huset från golv till tak då för tolv år sen; innan det såldes. Och vi fann ingenting. För det andra är det ju en orimlig idé — det är inte vårt hus längre, vi har inget där att göra. Det finns ingen möjlighet att vi nu, så här långt efteråt kan komma och be att få hämta saker som vi glömt...”